

se ločitev od mize in postelje vsled Franc Maroltove krivde dovoljuje.

Moralo se je torej apelaciji ustreči ter odstraniti prvega sodnika razsodbo.

Izrek o sodnijskih in apelacijskih stroških opravičuje se s §§. 24. in 26. zakona od 16. maja 1876, št. 69, drž. zak.

Najvišji sodni dvor odbil je z določbo od 7. decembra 1881, št. 15466, tožnikovo revizijsko pritožbo ter potrdil nadsodnijsko odločbo.

Razlogi:

Nadsodnijska razsodba morala se je potrditi, ker se zakona ločitev s pristavkom „iz krivde Franca Marolta“ dovoljujoča razsodba c. kr. ljubljanske deželne sodnije dato 23. avgusta 1880, št. 1506, za dejanje, eksekucijskemu odloku od 23. marca 1878, št. 2162, sledeče in pokončanje eksekucijskih pravic v smislu dvornega dekreta od 22. junija 1836 prouzročevajoče, toliko manj smatrati sme, ker se dovoljenje alimentacije opira na iz §§. 91 in 141 obč. drž. zak. izvirajočo zavezo, vsled katere je soprog dolžan, svojo soprogo spodobno preskrbovati, ter tudi otroke izdrževati; dotična ločilna razsodba pa kratkonikar ne alterira dotičnih pravic soproge in otrok.

Provizorična določba o alimentaciji in njenej visokosti ostane toliko časa v veljavi, da se ne bodo alimentacijske razmere po novi sodnijski naredbi definitivno uredile.

O hudodelstvu obrekovanja.

C. kr. deželna sodnija v Ljubljani spoznala je z razsodbo od 23. junija 1881, št. 6336, Ljudevita V—a krivega hudobije obrekovanja iz naslednjih

razlogov:

Sredi meseca septembra 1880. l. dobil je c. kr. nadsodni načelnik za Štajersko, Koroško in Kranjsko, ekselenca dr. vitez Waser brezimno pismo, v katerem se je ne prekrasno nemško pisalo: „Euer Exellenz! Nun hat man in Erfahrung gebracht, was Bezirks-

richter K.—č ist in Senosetsch. Ein Paar Lamperl oder Kitzel nur ihm geben und das Urtheil wird gut! Das ist ja nicht viel. Katzenaugen lieben Fleisch. O armes Volk! Wäre nicht gut ihn dort zu übersetzen, wo viele Schafe ernährt werden und sodann auch viele Lamperl leichter bekommen könnte? Nur fort mit ihm, wann nur möglich. Die unterthänigsten Leut. Was zu viel ist, ist zu viel.“ — Vsled tega obdolženja zavoljo sprejema darov pri uradnih zadevah je c. kr. nadsodni prezidij z ukazom od 16. septembra 1880, št. 6880 pr. zapovedal takojno vizitacijo urada senožeškega ter naložil, da naj se zaslišijo vse osebe, ki bi o omenjenem obdolženju kaj vedeti utegnile. Vsled poročila o preiskavi, katero je vodil deželne sodnije svetovalec pl. Zhuber, izkazalo se je pri tej preiskavi, da se je sodnik K.—č brez vsacega uzroka obdolževal. Konstatirati se ni moglo, da bi bil sodnik K.—č kedaj kak dar sprejel. In jednoglasno so se jednaka obdolženja kot hudobno obrekovanje s pristavkom imenovala, da bi sodnik K.—č vsakega dal preiskavati, kdor bi ga z darom hotel podkupiti. S tem da se je z brezimnim pismom sodnik K.—č sprejema darov pri uradnih zadevah, potem takem hudodelstva v §. 104 kaz. zak. imenovanega po krivici obdolževal; da je bilo pismo na c. kr. nadsodnega načelnika v Gradci odposlano, in da se je sodnik Kržič pri svojih višjih obdolževal; in konečno s tem, da se je vsled brezimne te objave uradno preiskovanje zaukazalo, dani so vsi objektivni znaki hudodelstva obrekovanja po §. 209 kaz. zak.

Ker zatoženi Ljudevit V. priznava, da je pisal dotični brezimni list — — — — — moral se je obsoditi zavoljo hudodelstva obrekovanja.

Proti tej rabsodbi vložil je obsojeni ničnosti pritožbo, ter se v njej skliceval na ničnosti uzrok §. 281. št. 10. kaz. proc. red. O tej pritožbi obravnavalo se je dne 14. oktobra 1881 pred najvišjim sodiščem pod predsedništvom viteza Schmerlinga. Najvišje sodišče je Ljudevita V—ca oprostilo iz teh le

razlogov:

Po §. 209. kaz. zak. kriv je hudobije obrekovanja vsakdo, ki koga zavoljo izmišljenega hudodelstva pri gosposki ovadi, ali pa na tak način obdolžuje, da to obdolženje uradno preiskovanje proti obdolženemu prouzročiti more. Prva sodnija bila je mnenja, da je

Ljudevit V. v brezimnem pismu, ki ga je meseca septembra 1880 odposlal nadsodniškemu načelniku v Gradci, okrajnega sodnika K.—ča v Senožecah obdolževal v §. 104. kaz. zak. imenovanega hudodelstva jemanja darov v uradnih zadevah. Po tem pismu jemlje sodnik K.—č darove; kdor hoče dobiti dobro razsodbo, dobil jo bode, če mu prinese jagnje, ali kozliča. Določeno dejanje se v pismu ni trdilo. Obdolženje zavoljo jemanja darov pri uradnih zadevah pa bi samo pod tem pogojem bilo hudodelstvo. Brezimna objava pri nadsodniškem načelniku pa bi tudi tedaj, če bi se obdolženje ne bilo takoj kot krivično izkazalo, ne bila prouzročevala uradnega preiskovanja zavoljo hudodelstva proti okrajnemu sodniku in to za tega delj ne, ker v pismu ni imenovano konkretno dejanje, ker se sodnik ni obdolževal določenega hudobnega čina, in ker se je samo s plošnimi obdolženji napadala čast njegova.

Ljudevit V. bi se bil smel zavoljo tega pisma preganjati samo po določilih o razžaljenji časti. K postopanju proti njemu po §. 493. kaz. zak. pa tudi ni bila dana priložnost, ker ni ravno pogoja v členu V. zakona od 17. decembra 1862, št. 8. drž. zak. imenovanega.

Ker se v dejanji obsojenega niso mogli dobiti znaki hudodelstva obrekovanja, moralo se je ničnosti pritožbi, oprti na §. 281. št. 10. kaz. proc. red., ustreči — — —

Beseda o stroških „politične eksekucije“.

Vprašanje, imajo li stroški tako imenovane „politične eksekucije“ za izterjanje davkov pri razdelitvah kupila eksekutivno prodanih zemljišč s triletnim zastanim davkom in s stroški realne eksekucije jednako prednost, ni, oziraje se na novejše odločbe najvišjega sodišča, še nikakor rešeno.

Davkarije in finančna prokuratura oglašajo dosledno pri takih razdelitvah med drugim tudi imenovane stroške in zadnji čas je izdalo finančno ministerstvo tudi ukaz od 12. julija 1881, št. 4690, v katerem se davkarijam strogo zapoveduje, da imajo te stroške pri vsaki razdelitvi kupila eksekutivno prodanih zemljišč oglasiti in zanje terjati jednako prednost, kakor za davek sam, in če bi